

осжществи своите добри идеи. Ако той е заповѣдалъ да събиратъ данока отъ злочестите баташки жители и отъ другите изгорени села, то мисля, че той е приелъ за това предписание отъ Цариградъ. Но когато ние са научихме, че той е братъ на Шевкетъ-паша, който изгори Бояджикъ, то нашите сжмнѣния още по-вече са усилиха.

Обѣда, съ който той ни угости, бѣше въ колосални размѣри и сжстоеше изъ сжединението на турската и французска готварница. Ние стояхме не на земята и ѣдахме не съ прѣсте отъ една паница, но бѣхме размѣстени около една голѣма маса, средъ която имаше китка цвѣте и такжмите бѣха сребарни. Но самичкия обѣдъ бѣше пжленъ съ сюрпризи, капани, турени за легкомысленните гастрономи. Сичките ѣстѣя бѣха отъ 25 до 30; три пжти подаваха сладко и плодове, а сетнѣ пакъ идеше: говеждо печено, овче варено, пилета, дивячъ, пилавъ, риба, прѣсолъ, картофи и пр. Сичко това са явяваше въ такива грамадни размѣри и такава безкрайна върволица, щото азъ скоро са отказахъ отъ по-нататшното участие въ тая борба. Обѣда са захвана часа по 8 и са продължава до 12, когато сичките присжтствующи сложиха оржжието си, напжлно поразени и деморализовани, макаръ, че цѣли баталиони ѣстѣя бѣха готови да продължатъ боя. Ступана никакъ не разбираше сичката нелѣпостъ на подобенъ обѣдъ и продължавалъ би да повтара ѣстѣята до сутренѣта, ако не би го молили да на пощади. Прочее, трѣба да признаеме, че сѣко блюдо бѣше твжрдѣ добрѣ приготвено и ние съ удоволствие би изѣли сичко, ако да ни даяха време,